

... בזמן הנסיעה על הזחלם לכיוון העיר סואץ, שרו רפי וחבריו את "גבעת התחמושת".

החבר כינה את רפי "איתן" על שם איתן שבשיר, והם התנבאו בציניות "מי ילך ראשון".

כשפגע הפגז בזחלם נפגע רפי ראשון. גם חברו נפצע קשה. הוא זעק: "מה עם איתן? מה עם איתן?" ואחר כך נדם גם הוא.

(מדברי המ"פ קורן)

צבא הגנה לישראל

2670 ז.ז.ז

יהל סהר תשל"ד

6 ינד 44

משפחת רב.

החיל הי"ט רב הפלמ"ח נטל האחריות
בצד מילוי תפקודו, הקריה על העיר סואץ.

הוא כה תשח תשל"ד (24 אוק 44).

בתום מילוי את תפקודו הנאמנ, אבות
מקבל על החיל.

השמי אהם כל חיילי החיבה
הנני ממוצ את בערנו המאק,
או ימן וזלו גאסול באה על.

המקרה

אלון חיים סוף
מפקד החיבה

האיל שירי העצב בקרבן

אמה הפקיעה לגריחה עוד טרק לרחק
אמה פצחוק הרועל ולוחט
אל אפקי מאווי
זבשרות אני
אלר לאינוסיו - כיוספוי - אמה הרוטט
כפא עוד טרק צמחה

זכרתי שובל המרחב זכרונתי מהות
מר הלענה המתק הפבל -
טעם לפאז הפאור
קרשתי זכרתי הסטור
זשורפילוי דמסוי - והוא לא על
מסמקוי מבטי הצלול

אמה הלכוד ואלחתי בסבב עממתי
כאיל קקרניו
לילנה - ליל
אמה הפקוד וערוק עיל מלח אלצוי
אמה -
האיל...

e. שער

"שילדי יהיו כלו רפי..."

התאספנו בחדרם של צוקי וישרוליק, קבוצה של אנשים ש-
הכירו את רפי וליוו אותו מספר שנים.

ניסינו לערוך את הדברים ואז התברר, כי הדברים שנאמרו,
נקשרו ברובם בקשר אסוציאטיבי ולוא דווקא הגיוני ומסודר
וכך הם מובאים גם בכתב. ואולי, בעצם, סדר הדברים אינו
חשוב ביותר חשובה היתה ההרגשה, סיומו של אותו ערב
ארוך, כי הצלחנו במידת-מה להעלות קווים לדמותו של ה-
ילד-הנער-הבחור - רפי.

ישרוליק - רפי היה אליל בבית-הוריו. דווקא עכשיו הוא
התחיל לעלות על "דרך-המלך". היתה לו חברה והוא כל-
כך התבגר והשתנה. התחיל לחשוב על המשך לימודים. ו-
דווקא עכשיו זה היה צריך לקרות.

צוקי - באחת הפעמים שכאנו אל המשפחה שלו וישבנו אצלם
אבא שלו פתאום התחיל לדבר. נהדר, ממש בצורה מרגשת.
הוא אמר, שיש בארץ משפחות ששכלו כבר בנים במלחמות
קודמות, ועכשיו שוב נפגעו. ומה הוא צריך לדבר על צער
- לעומתם. ואח"כ פנה אלינו ואמר: "הנה אתם, הרי הוא
לא היה הבן שלכם ואתם כ"כ מתאבלים. לא הייתם צריכים
להכיר אותו. בשביל מה הכרתם אותו? כדי לסבול עכשיו?"
ופתאום אמר: "די, שיהיה שלום! שלא יסבלו עוד אנשים
כפי שאני סובל עכשיו!"

אילן - אני זוכר שרפי עבד איתי בשדה אחרי סיום הלימודים

בחברת-הנוער. והוא כל פעם היה אומר לי שהוא מוכרח לצאת לעבוד בחוץ, כדי להרויח כסף ולהביא הביתה - זה היה הכי חשוב בשבילו.

סימונה - אני נזכרת בשיחות האיטיות שערכנו לבני הנוער בסיום הלימודים. ישבנו צ'יקו, מטיל, דבורה-ל'ה ואני ו-שאלנו כל אחד מן הנערות והנערים מה הן התכניות שלהם. רפי אמר שיש לו חמישה חדשים עד הגיוס והוא מוכרח ל-עבוד ולהרויח הרבה כסף.

דבורה-ל'ה - אמרנו לו שהמשק יעזור לו בעזרה כספית אבל הוא אמר - "אף פעם לא תוכלו לתת לי את הסכום שאני אוכל להרויח, וגם לא ארצה לקבל מגבים כל-כך הרבה כסף".

צוקי - זה נכון! כיון שהוא באמת הצליח להרויח הרבה כסף. הוא עבד כמו חמור. הוא קנה להורים מקלט טלוויזיה ומצא בבית חשבונות ושלם חובות שהצטברו בבית.

דבורה-ל'ה - באמת, זכור לי, ששאלתי אותו למה בחר לק-נות להורים טלוויזיה, האם זה הדבר החיוני ביותר עבורם. והוא הסביר לי, בהגיון הבריא שלו, שהוא היה מוכרח לק-נות את הטלוויזיה למשפחה, כדי שיהיה להורים יותר מענין ויותר שמח. וחוץ מזה, כדי שאחיו, אריה, לא יסתובב ב-רחובות אלא ישב בבית.

שולה - הוא התכוון לקנות לאמא שלו גם מכונת כביסה ב-הפתעה, אבל לא הספיק.

ישרוליק - כשבאנו אליו עכשיו הביתה, מצאנו פנקס בו רשם את הרשימות שלו בתקופה שבין סיום הלימודים והגיוס לצבא. הוא עבד במסגרות אצל "הדובים". הוא נהג לרשום כמה עבד כל יום וסכם לעצמו כמה הרויח כל שבוע. מצאנו כתוב בפנקס שבשבוע אחד הוא קצת נסע והסתובב ולכן עבד פחות שעות וכך רשם בסוף השבוע: "השבוע התבטלתי!".

צוקי: "התבטלתי" פרושו עבד 12 שעות כיום במקום 15!.

דבורה-ל'ה - הוא היה מאד בקרתי כלפי עצמו.

צוקי - כלפי עצמו וכלפי הסובבים אותו - בעיקר כלפי משפחתו. הוא דרש מעצמו כל-כך הרבה, היתה לו אמ-ביציה עצומה ורצה שגם משפחתו תהיה כמוהו.

סימונה - האחיות שלו כל-כך העריצו אותו - עם כל היותו בקורתי כלפי הבית. עכשיו הן מדברות עליו בהערצה ומ-חקות את התנועות שלו ואת טון הדבור שלו. הן הכירו אותו לפרטי פרטים.

צוקי - הוא ואסתר, אחותו, היו ממש כמו חברים. הוא מאד אהב את אסתר. היה בא מאוחר בלילה ומעיר אותה ומספר לה את כל הספורים הכי אינטימיים שלו.

שולה - היא באמת אמרה: "אני לא אשב שבעה, הוא לא היה אח שלי, הוא היה חבר שלי!".

צוקי - היא גם אמרה: "אני לא אתאבל, בשבילי הוא תמיד ישאר חי!".

דבורה-ל'ה - רפי היה תמיד "דוגרי": אמר לך בפנים מה חשב עליך. הוא לא פחד מאף אחד.

סימה - בגלל זה היו לו בסוף תקופת חברת-הנוער הרבה כסכוכים עם זאביק.

ישרוליק - גם משושו הוא לא פחד והיה אומר לו את כל דעותיו על העבודה במסגריה.

סימונה - רפי הצטרף בבית"ס האזורי לכתה של עמוס ולמד איתם את השעורים המקצועיים. עמוס כנראה הסתייג ממנו בהתחלה ורפי היה ממורמר ונהג לומר: "למה הוא מתנהג אלי ככה, רק בגלל שאני מחברת-הנוער והוא בן-משק?".

סימה - רפי באמת נאבק על מעמדו ולא ויתר. הוא התחבר

עם חברי אחרים (בעיקר עם איתמר מדורות) ורק אחרי ש-
תפס עמדה בכתה הצליח להתחבר גם עם עמוס.

ישראל - רפי וגדי בן-יעקב היו ידידים בלב ובנפש. יחד
פעלו את כל "הפעולות" שלהם. מי כמוני יודע כמה פעמים
הייתי צריך להוציא אותם מסבך בעקבות סחיבת מכוניות ו-
שאר מקרים דומים.

סימנה - בעקבות סחיבת מכוניות הם הגיעו שניהם לברור
במזכירות. גדי התבייש נורא אבל רפי דבר בלי בושה ושאל
את חברי המזכירות - "אתם לא עשיתם כך בגילנו?" אבל
האמת היא שאחרי הברור נפסקו הסחיבות. איימו עליהם ש-
יפתחו להם תיק במשטרה.

ישראל - מה שהרגיז את רפי בכל הפרשה היה שהם בעצם
לא נתפסו, כי היו מאד זהירים, אלא החברה מגרעין רביב
הלשינו עליהם!

צוקי - הזכירו קודם את הכבוד העצמי שלו ואת הנטיה של
רפי לא לוותר ואפילו להסתכסך. כך התחילו גם היחסים של
רפי עם קורן, המ"פ שלו. אני זוכרת שהוא היה בא לחופשות
ומספר "אני לא יודע מה קורן רוצה ממני, אני מרגיש שהוא
רוצה לטפס עלי. אבל אני לא אותר לו". פעם קורן תפס את
רפי כשהוא נוסע במהירות מופרזת ולקח לו את רשיון ה-
נהיגה. כעבור כמה זמן, קורן היה צריך לנסוע למקום מסוים
במרחק מספר ק"מ והוא בקש מרפי שיסיע אותו ואז רפי
ענה לו: "לא! אתה לקחת ממני את הרשיון עכשיו נלך שנינו
ברגל!". וכך בעצם הם הפכו ידידים כל-כך טובים.

ישראל - רפי וקורן היו תמיד יחד. רק במקרה הוא לא
נסע עם רפי באותו זחל"מ. אחרי המלחמה הלך קורן לבקר
בכל בתי החיילים שלו שנהרגו. רק למשפחתו של רפי לא
הלך. פשוט לא היה מסוגל.

יפיק - ההכרות שלנו עם רפי התחילה בעצם מאז המקרה ש-
קרה עם אילן (כשאילן קבל מכת-חשמל בשדה ורפי הוא

שהציל אותו ממות בטוח). מאז הרגשתי שרפי קשור אל אילן
בקשר בלתי רגיל.

צוקי - באמת הקשר היה לא רגיל. בכל המכתבים שכתב לנו
הוא היה מציין במיוחד: "מסרו ד"ש לסימנה, דבורהל"ה
ולאילן". הוא הרגיש שהוא קשור אליו בקשר סמוי.

יפיק - אני זוכרת שישבנו בחדר אחרי המקרה, עם אחיו
וגיסתו של אילן ופתאום רפי נכנס ואחיו של אילן התחיל
לשאל את רפי שאלות. איך קרה ומה קרה. ורפי ענה ב-
פשטות - "אני לא יודע איך זה קרה, אבל ראיתי את אילן
דבוק לטרקטור וברודו עמד בצד ורעד. אני לא חשבתי הרבה
פשוט עליתי על הטרקטור השני. עצמתי את העיניים ונתתי
דחיפה חזקה לטרקטור של אילן. כל הזמן רק חשבתי איך
לעשות שלא אפגע באילן וזהו!".

ישראל - אחרי שאילן הובל לביה"ח רפי הסתובב בחדר
כמו סהרורי ולא נרגע עד שספרו לו שאילן ניצל.

אילן - עבדתי עם רפי יחד בשדה ונקשרו בינינו קשרים
יפים. תמיד התפעלתי מהחריצות שלו מהיוזמה ומהתושיה
שלו בעבודה. הוא לא עשה חשבון של שעות עבודה. הר-
גשתי שאני עובד עם בחור אחראי שאפשר לסמוך עליו.

דבורהל"ה - אני נזכרת שבשנה הראשונה של חברת הנוער
פניתי אל משפחת סלע ובקשתי מהם לאמץ ילד מהחברה.
קבלתי תשובה שלילית עם הרבה הנמקות. ממש צוקי הת-
חננה שאותר להם. זה כמוכן היה הרבה זמן לפני שרפי
הגיע לחברה.

ישראל - אני זוכר שלא רציתי לאמץ אף אחד מחברת-
הנוער. הרבה יותר מאוחר נכנסתי פעם למסגריה ואני רואה
שם נער שחרחר עומד ומרתך. אני שואל את שושו (בתדהמה!)
מי זה? והוא אומר לי - נער חדש מחברת הנוער! תיכף ר-
איתי שהוא בסדר. אם שושו כבר נותן לו לרתך... אח"כ
עבדנו יחד והוא עזר לי בתיקוני הכלים ואני החלטתי, זהו,
אני מאמץ אותו! באתי הביתה ואמרתי לצוקי - יש נער אחד

שעובד במסגריה, אנחנו מוכרחים לאמץ אותו, לא יעזור לך שום דבר.

צוקי - באותה תקופה ישרוליק עמד לצאת ללמודים ב"רופין" וחשבתי שיהיה לא נוח לאמץ את רפי, אבל הסכמתי.

ישרוליק - אני זוכר שתפסתי יום אחד יוזמה והתחלתי לה- גיד לו, לרפי - "אתה רוצה לבוא אלינו" - לא הספקתי לג- מור את המשפט והוא כבר ענה מיד "כן!". ובאמת באותו יום בא אלינו ומיד נקשר כל-כך יפה.

סימונה - בהתחלה, כשרפי הצטרף לחברת-הנוער הוא לא רצה ללכת לשום משפחה לאמוץ. הוא בא אלינו מקב. רנבים ושם היה קשור מאד אל משפחה מאומצת. לכן טען שלא יוכל להתקשר למשפחה חדשה בנבים. אבל יותר מאוחר כאשר הכיר את ישרוליק - כבר לא היה זקוק לתווך שלנו בעניני האמוץ.

צוקי - גל היה בן שנה כשרפי בא אלינו. הוא נקשר מאד לילדים. והם נקשרו אליו. הוא נהג לבוא איתי להשכבה ו- היה משכיב אותם.

ישרוליק - תמיד הרגשתי שהוא קשור אלי מאד. אהב אותי והעריך אותי, אבל בעצם, עכשיו מתברר לי שאת כל ה- שיחות הכי אישיות נהג לשוחח עם צוקי.

צוקי - אני זוכרת שהוא היה בא כשישרוליק היה במילואים וממש מלא את מקומו של ישרוליק בבית. בימי שישי היה מוריד את הכלים אחרי שתיית הקפה, עוזר לי, בא אתנו לארוחת הערב - ממש במקום ישרוליק.

ביום שישי - כבר אחרי שהודיעו לנו שרפי נעדר זישרוליק כבר גוייס למילואים - הלכתי עם הילדים לחדר-האוכל ב- ערב. הם ראו חייל אחד מן הנת"ל והתישבו על ידו על הספ- סל שליד חדר האוכל והוא ספר להם כל מיני ספורים. אני קראתי להם להכנס איתי פנימה והנחלאי אמר להם: "לכו עם אמא, אל תשאירו אותה לבד". אז שי ענה לו: "אין דבר היא לא לבד, תכף רפי יבוא וישב איתה!" (זה כבר היה אחרי שהוא ידע שרפי איננו!)

צוקי - אני נזכרת איך נסענו כל המשפחה לירושלים לטכס ענידת הכנפיים לצנחנים ע"י הכותל. זה היה יום חורף נו- ראי. ירד כל הזמן גשם ואנחנו הגענו רטובים עם הילדים. עברנו בין המוני החיילים וחפשנו אותו. צעקנו: "רפי! רפי!" כמו בסרטים כשמחפשים ילד אבוד. כבר לא האמנו שנמצא אותו.

פתאום ראינו אותו עומד בצד. הוא לא תאר לעצמו שנגיע ביום כזה. כשראה אותנו צעק בהתרגשות: "מה?! אתם פה?!" פשוט לא האמין שנטרח ונבוא עם הילדים בלילה הגשום לירושלים. אני, כמו אמא טובה, הוצאתי את הטרמוס עם הקפה ואת העוגות וחלקתי לכולם. הוא היה ממש מאושר שבאנו - וגם אנחנו. שי לקח ממנו את הרובה והם הלכו יחד לכותל ונראו מאד גאים.

ישרוליק - ביום שעברנו דירה לטרומים, אני זוכר שהיתה לנו המון עבודה ואני חשבתי לעצמי - אילו רפי היה בא עכשיו! לא גמרתי לחשוב ופתאום רפי מופיע. לא הלך ל- חברים שלו, לא עשה שום דבר רק נשאר איתנו עד מאוחר בלילה ועזר להעביר את החפצים ולסדר הכל.

צוקי - לישרוליק לא היתה סבלנות לכל השגעונות שלי ב- ענין מקומות התליה של התמונות וקידוחי החורים בקירות. אבל רפי תפס את המקדחה ובסבלנות רץ אחרי בכל הדירה וקדח בכל מקום שביקשתי "רוצה כאן, צוקי?" "ככה, טוב צוקי?" עשה בנאמנות כל מה שביקשתי!

ישרוליק - אני נזכר במסיבת הסיום של חברת הנוער בקשו ממני לשאת את דבר ההורים המאמצים. ברכתתי את הנערות והנערים ואמרתי דבר שאינני יכול לשכוח: "אני מקוה שה- ילדים שלי יהיו טובים ומוצלחים כמו רפי!" - ועד היום אני אומר אותו דבר... .

פתאום נפתחת הדלת, ומי בפתח?

רפי! רפי עם חברה.

רפי, רפי, התנפלנו עליו גל ואני בקריאות גיל.
הוא התיישב על אחת הכורסאות, וחברתו בכורסא השניה.

אימי הכינה תה. לאחר ששתינו את התה, אמר לנו
רפי: "באתי לכאן בג'יפ, ועכשיו ניסע לחדר-האוכל."

יצאנו מהבית נכנסנו לג'יפ ונסענו לחדר-האוכל
לאכול ארוחת ערב.

שי סלע
(כיחה ג')

(היתה זו הפעם האחרונה שראינו את רפי, מספר ימים לפני
המלחמה).

אסתר שלום רב!

...בקשת ממני שאספר לך על התאונה עם מכת ה-
חשמל כשרפי הציל את האדם.

בעצם רפי ביקש שלא אספר משום שאומר שאין
צורך, אך בכל זאת מספר מילים.

ובכן הטרקטוריסט הרים את העגלה של הכותנה וזאת
נגעה בחוט חשמל - מתח גבוה וכל הטרקטור התחשמל. ה-
חבר שלנו כמוכן קיבל מכת חשמל רצינית. נשאר דבוק
לטרקטור והפסיק לנשום.

פה רפי היה באמת חברמן. לא איבד את העשתונות,
קפץ על טרקטור אחר ונסע ישר אל הטרקטור המחושמל,
ממכת ההתנגשות, הטרקטור המחושמל זו מהחוט, הזרם
פסק וכך ניצל הטרקטוריסט. אחר כך עשו לו הנשמה מלא-
כותית הרבה זמן. קיבל כוויות די קשות, אך כוויות אפשר
לרפא. העיקר שהבחור ניצל ובאמת כל הכבוד לרפי.

בגבים התרגשו מאד משום שהוא היחיד מכל מי ש-
עמד שם שתפס את הענינים וישר מצא את הפתרון...

(מתוך מכתב של צוקי)

ששוב לא אתן לו דמי כיס כשיצטרך או הוא לי -
ותמיד השתדלתי אני לתת לו.

כמעט הזמן שהיה לובש בגדים אזרחיים השתדלתי
לקנות לו בגדים או אפילו להצליח לתפור לו זוג מכנסיים
חדשים. הוא שנה את הצעקה האחרונה של האופנה - שבע
שנות חיים בקיבוץ הפכוהו לקיבוצניק מובהק.

יחסי כלפי רפי היה כאילו היינו חברים. היינו כ-
נים ממש זה עם זו. הוא חילק עימי חוויות מהצבא. הייתי
נוהגת להציץ אל תוך פנקס הצניחות לראות כמה צניחות
כבר עבר. אני לעולם לא אשכח את מפגן הצניחה בו חזינו.
אריה בן-הזקונים התמוגג משמחה ותמיד היה גאה ברפי.

א ס ת ר .

איך אפשר!

הרבנו לחשוב תמיד על המקרים הגרועים ביותר,
אבל שרפי לא ישוב אלינו יותר - זה היה מעבר למחשבה.
עצם הידיעה שרפי שהה מרבית המלחמה בבקעה - הרגיעה
מעט את החרדים בבית.

איך אפשר לעכל זאת ולאמר שרפי לא יבוא יותר
כמימים ימימה בימי שישי כשכולו רטוב מזיעה עם תרמיל
ונשקו ביד.

סימן היכר היה לבואו. אף פעם לא נהג להקיש ב-
דלת אלא בטפיחה קלה על הדלת עם קנה הנשק סימן את
בואו - ספונטנית הייתי קופצת ונושקת ללחיו הנוטפת זיעה.

הוא חילק את חופשותיו בין הבית והמשק והיה מעט
יותר בבית (כמה קשה לכתוב זאת בלשון עבר).

לי אישית קשה לשאת את ההרגשה כי לא אצטרך
לשוב ולתקן את המדים של רפי - או לדאוג שיהיו מגו-
הצים ומקופלים בארון.

קשה לי להאמין ששוב לא אשמע את קולו הרועם וה-
כועס - אלא שלא שמר טינה בליבו אף פעם.

עיר החלומות

עיר החלומות אשר בנה לו ה'
עיר החלומות כבאי לראות לחלום כבאי
אך לא אוכל להיות
הוא בעיר החלומות
כז כולק ברחו
כולק הלכו
עולק עגבו

עיר החלומות אשר בנה לו ה'
עיר החלומות כבאי לראות, לחלום כבאי
אך לא אוכל להיות
הוא בעיר החלומות
כז הכל עומק
הכל עומק
הכל עומק.

עיר סלם (כיתה א')

(עיר ג' נכתב למחרת ההוצאה שרפי נעדר)

לא אושכחק

ביום בו התגייס רפי - מה רבה היתה השמחה בליבו.
אני זוכרת איך עבר ארבע-עשרה חודש של תרגולים ואמו-
נים קשים - ועל אף מאמציו והכושר שלו - פחד שיהיה ל-
נפל. אבל במהרה קיבל את דרגותיו, ובימי המלחמה הרא-
שונים אף קיבל סמל.

ביום בו קבלנו את ההודעה האכזרית שרפי נהרג -
לא יכולנו לעכל זאת. שוב לא נקבל לא מכתבים ולא טלפון?
אולי זה לא אותו רפי? אולי טעות הדבר? הרי בכל מכתביו
מבשר רפי שאין מה לדאוג כי הוא לא נמצא בקוויים. אבל
באחד הימים קבלנו גלויה שהוא יורד לסיני.

אנחנו צריכים לקבל את המלחמה בצורה כזאת שאין
מלחמה ללא קרבנות.

בבית נתקלים בכל חפץ השייך לרפי ושוב מרובות
המחשבות. רגילים היינו שרפי בא בימי ישיבי בערב. אבא
מברך על היין וכל אחד שותה מעט. ועכשיו כל אחד עם
מצב רוחו.

רפי השאיר חלל ריק בליבנו ולא נשכח אותו לעולם.

ר ב ק ה .

לאחר השיחרור רצית לעשות כל כך הרבה דברים.
תעודת הבגרות עמדה במקום ראשון. אמרת לי: "...צוקי
את תיראי, אני אשב יומם וליל ואעשה את בחינות הבגרות".

חלמת על טיול בחו"ל, בשילוב עם עבודה.

ולטווח יותר רחוק, פסחת על שני הסעיפים האם
לחזור ולבנות את ביתך בגנים, או לצאת החוצה ולעזור יותר
להורים. אך כל זה הופסק כמעט בהתחלה, לא הספקת. באו
ואמרו שאתה איננו...

ארבע שנים היית איתנו. אהבנו אותך כבן וכאח.
ופתאום, כסכין חדה משהוא נחתך, נגדע מאיתנו. הודיעו
לנו שנפלת... קרב בסואץ. והכאב והצער והשאלה האיומה
איך... למה... מתי... ואי היכולת להאמין, להבין, הכל
כערבוביה, כסחרחורת סביבך, סביבך רפי.

די, די, רפי אינני יכולה יותר, היד רועדת, אינני
יכולה למצוא את המילים.

רפי, לתמיד, לתמיד נשמור את אהבתנו אליך ואת
געגועינו אליך.

צוקי.

אהבתנו אליך -

רפי, במשך כל שרותך הצבאי כתבתי לך מכתבים,
גם הפעם אכתוב לך מכתב, כי כל צורה אחרת כל כתיבה
אליך לא אוכל.

יום ראשון בצהרים, וההודעה המדהימה אתה נעדר.
רפי איננו. והרי רק שבוע קודם דיברת עם יאיר, כך סיפר
לי כשמסר ממך ד"ש.

כל המלחמה היית בבקעה. כתבת שמשעמם, שחלקך
במלחמה מקופח, אך לא גם אתה ירדת לסיני, גם אתה זכית
לכתוב: "...ממהר מאד, אני נמצא רחוק... שלם ובריא.
להתראות..." כל כך רצינו כבר להתראות.

חיילים החלו להגיע לחופשה. שמחה לראות חייל
בא הביחה לביקור, ובלב מנקרת השאלה איפה אתה? מתי
תבוא? מדוע אתה מתמהמה? רבים כבר באו, ואתה?

עברו הימים ולא באת, במקומך באה ההודעה שאתה
איננו, שלא תבוא...

עוד פחות משנה היה לך לגמור את שרותך הצבאי,
כבר התחלת לספור את החודשים. כל כך הרבה תוכניות
היו לך וידעת שתמלא את כולם. כח הרצון. כח רצון כה
חזק היה לך. ספרת שלפעמים היו רגעים קשים בצבא, ומה
שנתן לך את הכח להמשיך הלאה היה הרצון. הרצון להיות
בסיירת, אותה כל כך אהבת. הרצון לעשות את המוטל עליך
ולעשות זאת בצורה הטובה ביותר.

לרפי -

שיהיה לו טוב בתוך האדמה, ושלא יקלקלו לו את הקבר. אני בטוח שהוא נלחם טוב, שיהיה לו מים בתוך האדמה ושלא ילכלכו את הקבר ולא ידרכו עליו.

שלחיילים שלו יהיה מפקד. אם אומרים שהוא בכלל לא היה בצבא, אני אומר שהוא היה בצבא, כי הוא נלחם.

רפי היה בא מהצבא ביום שישי ואני אהבתי לשחק איתו ולנסוע איתו לשררות, הוא היה משחק איתי.

פעם נסענו אליו לכותל המערבי, ופעם ראינו אותו צונח. הוא שיחק איתי יפה ועשה לי תרגילים ועשה קסמים.

הוא אמר לי שהוא יביא לי סכין, אבל הוא בכלל לא מקיים. אני אוהב אותו גורא, כל הזמן אנחנו רואים אותו ואני רוצה שהחיילים כבר יחזרו מהמלחמה ושההורים שלו לא יהיו עצובים.

לרפי -

לרפי החמוד
מבזרק נפש
נלחמת למעננו
אנפחת נשמך

אנו נגבור אומך
לחיוק טובך
תחיה נשמך
חיוק מאשריך

חיות לחינו הטוב והנחמד
חיות שלנו תחיו עב חיוק
זכך קרה שנגבור אומך תחיו
אנשמך איתנו יזק יזק, יזק יזק.

עי סלס (לחיו המאמר)
(כיתה ג')

רפי

בעבודה היה חרוץ בצורה יוצאת דופן וגם מוכשר מאד. בכתה השתלב מהר מאד ובכמה מקצועות גם התבלט בידיעותיו הרבות. זכור לי כי אהב במיוחד הסטוריה. אהב להתוכח על מאורעות היסטוריים בהגיונו הבריא ובבטחון שאינו מוכן לפשרות.

אפיינה אותו התכונה לומר לך ישר בפנים כל מה שהוא חושב עליך מטוב או לרע. אם שגיתי בהתנהגותי כלפיו או כלפי מישהו אחר, היה הוא מציין זאת ללא ויתור וללא בושה או פחד. בכלל, אפשר לומר שהוא לא פחד אף פעם מתגובתנו גם אם ידע שהתנהגותו אינה מוצאת חן והוא יענש על כך, אם חשב שהצדק איתו, הוא הלך ב-דרכו עד הסוף. זאת אולי הסיבה שרבו הסכסוכים איתו.

בחברה היה מקובל ואהוד, למרות שבעצם לא התבלט באותה תקופה בין הבנים בנושאים שאחרים עסקו בהם, כמו הקפדה על הופעה "גברית", או יחסי חברות עם הבנות. דברים אלה נחשבו בעיניו שוליים לעומת העבודה והלימודים.

בשנה האחרונה כאשר חברת-הנוער עברה ללמוד בביה"ס האזורי נקשר רפי בקשרי חברות הדוקים עם בני משק ממשקים אחרים וכן עם גדי ועמוס, לכן התרחק קצת מן הבנים בחברת הנוער.

אני מנסה להזכר ולהעלות פרטים מדמותו וכך מצטייר לי נער יוצא דופן בקבוצתו. יוצא דופן בהיותו בעל כח רצון עז להגשים את המטרות שהציב לו בדרכו ולא לוותר בשום אופן גם אם הדבר יעלה לו במאמצים עצומים.

כך נלחם בעקשנות על השגת מקומו בלימודיו בכתה המקצועית בביה"ס האזורי. כך נלחם על השגת מקום עבודה שהעבודה הקשה והיצירה היו בה העיקר.

אני מנסה להעלות את דמותו, את מראה פניו, ופת-אום מן ריקנות כזאת משתלטת עלי, והוא נעלם ממני. וכמו בהיסח הדעת, בלי שאתכוון לחשוב עליו, הוא שוב צץ ו-עולה בזכרוני, ומתעורר בי הרצון לומר - רגע! ולצלם את דמותו ושוב הוא פג והתמונה היחה כלא הייתה.

קשה מאד להתבטא בצורה מובנת ומסודרת. אולי כיון שעדיין הכל טרי כל-כך ולא נתפס בהגיון ואולי מפני שפשוט אף פעם לא הועמדתי בפני הצורך לכתוב על אודות מישהו שכבר איננו. מישהו שהכרתי, מישהו שיש לדבר עליו בשפת הזכרונות.

את רפי ראיתי לראשונה ביום בוואו אלינו כחניך ב-חברת-הנוער. לא זכור לי שבא עם מישהו, ואולי עובדת היותו כה בטוח בעצמו ועצמאי, משכיחה ממני את קיומו של מלוה כל-שהו לנער החדש.

הוא בא אלינו בראשית השנה השלישית של חברת-הנוער לאחר שהות של שנתיים בחברת נוער בקב. רגבים. לאחר שחברתו שם פורקה נשלח אלינו לנסיון.

שחרחר, צנום ונמוך, אבל משהבטח בעיניו מיד ראית כי לפניך נער חזק באופיו. בשום אופן לא גילה חרדה או חוסר-בטחון. ואמנם היה בעל נסיון בחיי חברה בפרט ובחיי משק בכלל. בזכות כל אלה קנה מיד את מקומו ב-קרב שאר החניכים.

יוצאת דופן היתה גם התקשרותו למשפחת סלע.
נאחז במשפחה חמה זו בכל שורשיו. הוא מצא במשפחה
את כל שהיה חסר-דאגה והבנה ואוזן קשבת ועצה טובה
יותר מכל אהבה אמיתית ורפי דבק בהם בקשר כה עמוק
כי הותיר חלל וכאב חד על אובדן בן.

רבות היו תכניותיו לעתיד. שאף ללמוד ולהבחין
בחינות הבגרות, ורצה לעבוד הרבה כדי לעזור למשפחתו.

רבות היו שאיפותיו לעתיד אך הפעם הזאת לא עמו
לו כח רצונו העז ואופיו התקיף והעקשן - כח חזק ממנו
הכריעו. כח אכזרי ונורא וכל-כך לא צודק.

דבורה ל'ה

רפ' ...

מנסה אני להעלות על הכתב מספר מילים. קשה לי...
אני בעצמי חשה חוסר יכולת להעביר הרגשות אל הכתב, ל-
הפוך תחושות למילים. כביכול מאבדת המילה הכתובה את כל
התהודה והחיות שהיתה בה בעודה מחשבה מתרוצצת, בעודה
כאב.

בכל זאת: החיוך הביישני קמעא, במבט הבוטח -
המרוכז, והסנטר התקיף, שלשת אלו וחוסנו: דמותו היא ה-
מכריחה אותו להתגבר.

אודה, רק משנותרנו מול הלם אובדנו של רפי, נוכחתי
כמה אהבתיו, ולאחר שבקרתי בבית הוריו, מה מועט הכרתיו.

רפי, ילד חדש בנוער ואני מטפלת חדשה, מתקשרת
אליו במיוחד. במחשבה שיחד נעבור חבלי קליטה בנוער.
אני טובעת בים של דברים חדשים והוא נקלט מהר וחלק...

...רפי המאחד נגודים וקצוות - והמחזיק, בכל זאת
בשני קצוות החוט. בטוח ומאושר בדרך בה בחר - מלא ב-
קורת על הפגמים בדרך זו מחוספס וציני כלפי חוץ, רגיש
ופגיע בפנימיותו...

...רפי ה"שרוף" לקבוץ, בהתחלה לרגבים, אח"כ
לגבים, איך שהוא תמיד היתה הרגשה "זה ישאר כאן" ...
והדבקות למשפחה המאמצת. באמת, אמץ לו הורים ואחים,
אהב אותם ובילה אותם מדי יום ביומו. ויחד עם זאת - בקש
חופשה קצרה, מיוחדת, כדי לעבוד ולקנות להורים טלוויזיה
לפני לכתו לצבא...

... מסודר מאד ונקי, הבגדים בתאו מונחים בסדר,
המיטה מסודרת בבקר, לבוש תמיד בקפידה, ובגנדור מה.

... ומחקופת הצבא - מכתבים על קשיים, אך יחד
עם זאת אתגרים והוא עומד בהם ומשיג אותם ומסיים מ"כ
בסיירת "חרוב" ... מפגן צניחה לסיים ... חולות פלמחים
ואנחנו קצת מאחרים ומקוים שרפי יהיה בין האחרונים ל-
צנוח, שנספיק להגיע לפניו, אך הוא מחכה לנו למטה ב-
קוצר רוח קצת מאוכזב על ש"פספסנו" אותו, הרבה מאושר
שבכל זאת הגענו ...

... והוא מספר ספורים, מעביר חזיונות על הצבא,
תמיד בהומור, תמיד ברוח טובה, כאומר: "היה קשה,
היתה קריעה, אבל עברתי, ועכשיו אני - אחרני" ... דבר
על רצונו לעשות תעודה בגרות, להתקדם ...

כן, רפי, לזיתי אותך כברת דרך קטנה בחיך וכל
כך רציתי לראותך בהמשכה של הדרך ... מכה שורשים
בתוכנו.

אתה הלכת ... אך הרצון שתשאר, שתזכר כך כפי
שאני זוכרת: נמוך, אך יחד עם זאת כל כך חסון, חיוך,
מהסס אך מבט נחוש החלטה, שאפתן מאד, ישר מאד וחביב
כל כך.

הם שהביאוני לנסוח הרהורי והם שישארו בליבי
תמיד.

סימונה.

(מטפלת של רפי ב-
חברת-הנוער)

האמת היא שחשבתי שיהיה פשוט לשבת ולכתוב -
שהעט ירוץ משורה לשורה וימלא את המקום - ידעתי שעל
חברים קשה לכתוב - אבל בכל זאת כותבים. כנראה שזה
קשה יותר מאשר חשבתי.

הרי מכל יום בחיינו אפשר לכתוב סיפור. אך כשכבר
ניגשתי לעצם הכתיבה הכל פתאום נבלע לי הרגשתי שאני
לא יכולה לכתוב ולבטא את הצער במילים.

חוץ מדמותו הזקופה שעמדה נגד עיני - לא היה
מה להגיד. קשה להרכיז ראש ולפרט מה היתה אותה דמות,
לכן -

יהיה זכרו עמנו תמיד.

סימה.

חתולק אלון רפאל ר

עבירה ואלון

לאחר דין ודברים החלטנו, עמר ואני, שהדרך ה-
טובה ביותר לסיים את מריבותינו תהיה לדפוק אחד את
רעהו. אצל המפקדים, כמובן.

אני פתחתי במערכה. ראיתי את עמר עומד למסדר
בלי קסדה. בלי שהיות דווחתי לשלטונות, והתוצאה לא
אחרה לבוא: "עמר, אתה צמוד לקסדה עד הודעה חדשה"
- הודיע לו המפקד ללא הסוס.

תגובתו של עמר היתה מוחצת. כבר למחרת, במס-
דר הבקר, אמר בתמימות למפקד: "שכחת לבדוק לרפי את
הטרנזיסטור!". ואני, שמזה שנים רבות עובר מסדר בקר
בלי נוסף, פותח את הטרנזיסטור ומצטרף לשורת אנשי
החלודות.

לפני ה"פשיטה" של פורת אלון על משטרת בית-
ג'וברין לא שכחתי להזכיר לו שצריכים בזוקה לרתק.
הוא, ברוב ידענות ואושר, קרץ לעמר להביא את ה"משפך
מהאהל. הפשיטה היתה מוצלחת.

פורת איחר את ההליקופטר בחצי שעה. להליקופטר
נגמר הדלק. את דהאן כמעט ושכחנו ברתק, ואחרי ה"פשיטה"
לאחר נסיגה בריצה, הוא הודיע לנו ברוב הדר, פאר וגאווה:
"היתה פשיטה מוצלחת, והעיקר - טוב שהתפקדנו".

שכחתי להזכיר שמשך כל הריצה קילל אותי עמר ב-
כל קללה שעלתה על דל שפתותיו המיובשות מרב מאמץ.

למחרת שכח עמר להתגלח. לאות עצב הוא כבש פניו
בקרקע. את המפקד אצליח אמנם לסבן, אבל רק לשניות מס-
פר. לא הססתי ודיווחתי, ואמנם העונש לא אחר לבוא: נוסף
עם "כוכב". עמר טרם התאושש, ובשתיים בלילה הכין מסדר
כוננות. לעמר חסרה תחבושת אישית וחיש מהר החליף אותה
בסבון "נקה ד", אותו עטף בניילון. הפעם לא הסגרתי אותו,
כי בסך הכל ראינו ששנינו לא נהנים מהענין. לכן החלטנו
לחדול מהדפיקות ההדדיות, ולהפנות את מרצנו לכוונים אח-
רים - הפעם חיוביים.

רפי רז - מח' 1

מתוך רשימת חיילי הפלוגה:

רפאל רז (רפי)

חולם ימים ולילות על תל-נוף, על מצנחים ומקפלות.
נהג פזיז אך בדרן להחריד. שאיפתו - להיות מד"צ.

שלום, קבלו נא ליר צה לחיבת
עם היווצר דבר האמן.

אהבת דוד וזהנתן
את חזמתו עב לא תביע
שור התופת מחזיר
לנאב אופל אלהי
אופל שור נחור
מנצחנות קס זעק
אופל אופל אופל שור כז זופיעו,
קרן אור בו לא מאור
אופל הכאב זרב מספר
אופל הדמעות כז זפרוף
ארץ ומלאה יציע זופיעו
עבלי להבין לא זופל,
ומנחמת מנפוס מסרבת
כז מאתו נפרדת לעד
ועב לא תשוב לעזלק
עם נתפצלה דרכנו למלחמה,
בקשתוק עיל עמק למחור
בקשתוק מחזור את פני הציף
את האזוק מכל לא חגיזתו
כז למפוס לא אופל
ומסרה הנני להבין,
איכה מוזת שנה זבו בק
אדמי זמיק כפרח קטפ.

זחקאל ניסוס
חבר על רפי.

דפי התעצב תמיד עלוני וטרטור. הוא נלפץ
לכשהיה מפקד ייתן אונים חינוכים יותר.
החבור אמרה הוא אצמא עלוני ככה לקבל
חיכו בקורס.

מה הייתה ההרגלה באלם אלה?

הלילה היה חשוך מדי ורק המית הגלים הפכה את
הדממה. אבטחת הזרקור החלה לשעמם, פשוט מסתובבים
סביב הזחל כל הזמן. ורק החלו המחשבות על הביש-מזל
שפקד אותנו בכל הקשור לצניחות. כמעט כל המחלקה גיל-
תה סימנים של עצבנות ואי רצון לקלוט שאין לנו עדיין
כנפיים אחרי 7 חדשים בצה"ל.

ב-12.30 בלילה נראים 2 פנסים דולקים מחקרבים
אלינו, המפקד קורא אליו בתקיפות את המאבטח (ניסים
בכר) ומאשים אותו ב"חרופ" בעמידה. חברי מנסה להצ-
טדק שזה לא כך. פתאום ידו של המ"מ מושטת בחזקה על
החזה השמאלי של בכר, בכר המום, לא מבין מה קורה
מקבל כנפיים ביד. אותה פעולה עברה גם עלי, אח"כ מקב-
לים שנינו עוד מכה בגב מהמ"מ כרז ומקבלים ליד את ה-
כומתות.

עד לרגע זה היינו המומים. משהתחלנו להבין מה
קורה, נפערו פיותנו וחיוך רחב נתפשט על שפתותינו שב-
מהרה הפך לצחוק רועם. פונה אני אל בכר ואומר: "שמע
זה היה רעיון כביר". ההרגשה היתה פנטסטית ובעיקר
הרשים אותי כל אותו טקס מצחיק ומהנה שבו קבלנו את
הכומתה והכנפיים.

למשפ' סלם שלום רב!

עוד חנח בקות אנו יורד לסיני.

אין ג'מל.

להתראות, רפי.

להורי היקר שלום רב!

במכתבי הקודש כתבתי לך שלום אנו הסיני כלומר
עברנו. אנו מקווה שאתם לא מתגעגעים ולא דואגים
כי אם פה עדיין לא עושים כלום ונראה שעתה לנו
לא יודע אם מה קורה בדיוק אם אנו לא יודע אם
לא יודע מה יקרה. אלוהים גדול גאון הסיני פה.
אם באמת לא לבוא ולא להתגעגע.

אל תשחזו לי כלום כי חבל זה לא יגיע ואין
לי כמות חפשה. מה נשאר בדיוק אל לבך ואז מת-
אל לבך העניינים. איריס אמרה לי שהיא שלחה לך
מכתב. אנו לא יודע מאיפה יש לה את הכתובת שלי
אבל לא נראה.

טוב עד כאן אנו מסיים אנו לא יודע מתי זה יהיה
לי ג'מל לכתוב לך עוד.

שלום ולהתראות

מנחם המגדל
רפי.

לכל המשפחה שלום רב!
הבית של מ' ירון אנו לא כותב אם ככה שימו
לה אנו כבר כותב שלום מכתבים אבל יזק מכתב.
אנו מנינו אנו לא נ'מח. אללא נופס פה בבסיס.

לכל המשפחה שלום רב!

אצלנו כפי שאתם יודעים אין מלחמות כי חוסין
קצת פוחד ככה שאין מה לבוא לי אנו בסדר אם אף
אנו אם לא ישלח יזק אחד מכתב אם אף מתרגלו עלי
כי פשוט אין ג'מל.

קבלתי היזק את החבילה ואנו מקש בכל לשון של
בקשה שלא תטריחו את עצמכם ותשחזו לי עוד. יש פה
סקיין וקוניק מה שצריכים. חוץ מזה שקבלתי היזק
שלום חבילות שלב, מקיט ומרגיז. אם תודה רבה
לך על החבילה. מצוקי ואם מרגיז אנו מקבל מכ-
מדיק ובמורל גבוה גבוה.

אם שלום לך. אריה שמור על ההורים ותהיה
הגבר המשפחה.

שלום ולהתראות

מרפי

למשפ' סלע שלום רב!

מבוא למק' לא ע'לחוק איעה מכתב וכו' חזק מה
מזבבך אנו מבי'ן עמק' לא מ'לקק' דבש' אב' אפ'ר
לשל'ח מכתב ול'ה'י'צ מ'ל'ה'.

אנו פה נמצא בכוננות מתחדת מפני בני דודיק
והמתח רב.

לפעמים נשבר ובל' לב או לה'חוק כבר או לברוח
מהצבא' אב' כמו עמק' יודע'ק ע'צ'י'ן אנו מחזיקים
משמ'ר ומחזיק' למזבב'א'ת.

אין מה להזסי' מקו'ה לקב'ל צו'י'ח ע'ל מה שקורה
במשק מנני' המת'ע'ט'ע מא'ב מא'ב.

רפ'.

די'ש חק חק ל'ש' ו'ל'י, ל'סי'ח'נה, דבורה ל'ה זכ'ל
מו' ע'שכ'תו'.

למשפחת רבי ג'דה,

שלום רב. מה נשמע? אצ'ל'י בסדר אין מה ל'באל'ג.
בר'ש' אנו בס'י'ני י'ע'ז'ה חזיק'."

שלום ול'ה'תרא'ות.

ארו'ה ת'ה'י'ה ה'ג'בר במשפ'ה ז'נ'ה'ר ע'ל ה'ה'ז'יק'.

ל'ה'תרא'ות מרפ'.

ל'ה'ז'ר'י ה'ז'ק'ר'יק שלום רב!

מה נשמע אצ'ל'בך אצ'ל'י ה'כ'ל בסדר. ע'ז'יק' חזיק'
ה'ר'ה'ה י'ז'ת'ר מ'מ'ה ע'מ'ק ח'ז'יק'ק. א'ל' ת'ב'אל'ו ל'של'ח'ו'
ב'א'ת' א'י'ן מ'ה ל'ב'אל'ג'.

אנו י'ל'א נ'ל'ח'ק ע'צ'י'ן ל'א ז'ר'ז'תו כ'פ'ז'ר א'ח'ד.

אנו מקו'ה ש'ה'ב'ר'ד'ק ה'ה'ה י'א'מ'ר כ'מ'ה ש'ז'ת'ר מ'ה'ר.

מ'ת'ע'ט'ע ה'ב'י'ת'ה. די'ש ל'כ'ל ה'ש'כ'נ'יק ז'כ'ן ל'ד'וד'יק
מ'ח'ו'ץ ל'א'ר'ץ.

מנני' המת'ע'ט'ע מא'ב מא'ב

רפ'.

לפי, אג, אבא ואמר שלום רב!

מרה אטאזיק אלזיכ שזא אנז יזש זכומה.
החזיק פה קשק ובמות רב עז מאז. כל פשק משזה
חזשה, תהיה מלחמה, לא תהיה.

אמרו לנו כיר שהמלחמה היגאת תמשק חודש ואין
מה להמשקשש הביזמה. אהל לא נזרא אג עז חודש נהיה
בבזת. שוב לשכב על המיטה הנחה ולשמות את הכוס
קפה שכיר שבוזיק לא שתינו.

בקיצור חרה פה אהל יש מורל.

אין מה להזסיל. שי זגל תהיו זלזיק טוביק
והלח מחבוק.

ממני הנ זרא
מתששש.

רפי.

שלום לך רפי
אמה עז עימנו

אנו בסדר
אל מבאל לנו

היזת האח הטוב והחשוב
זכרת אנז מאז עז

כשאת הביזמה הכל גרח
זכרת הכל פרח

תהיה נשמח לברכה
ולעז נזכור אותך.

שי סלש (כתה א')

לישרזיק וזיקי שלום!

קבלתי היזק קמדהמה את היזשה אוזות נפילתו
של רפי. מאחר ואנז השתתתי באותו קרב על העיר
סזאלף הרניז מאזיש חובה להביע השתתותי בצערב
האזול, מאחר וזשע לי מה היה רפי עזר משחמבק.
חזיק להבין מלחמה גה ענין אכזרז מאז זכריק
הרבה מיל כזו לצאת שלק, אנז תקוה סאנך מלחמה גו
אחרונה, והשלום עבוא תחיה.

זאזר.

צבא הגנה לישראל

השלישות הראשית
לשכת השליש הראשי
סימבול: קד-50-2492
ה' אדר תשל"ד
27 פברואר 1974

לכבוד
נשיא רנורללה רז (רביזדע)
יד אליעזר 40/41
נס - צירנה

הורים יקרים,

הנדון: העלאה בדרגה -
2155226 רב-טוראי רז רפאל ז"ל

בנכם רפאל שבפל בעת מלוי תפקידו, הועלה לדרגת סמל.

קבלו בא הודעה זו כבטוי בוסף לרחשי הכבוד והיקר של צה"ל
כלפי בנכם, שהקריב את חייו במערכה על קיום ישראל.

בשם המטה הכללי של צה"ל הבני מביע את רגשות השתתפותנו
באבלכם הכבוד.

מתתיהו ניב, אלוף-משנה
השליש הראשי

העקרה הלנה

ויעקב אברהם עניו
ויקח פשה לעולם
ויצא מלוי פבט אחרונות
לביצט שלוחותו פאר'ל

ויחזק אחריו פנער
ויחזק - גינות פשיחוק.
ואברהם של פנער
לפקרוב קרבן מזכרתיק?

ויצטק פנער: יאוי - אבי"ל!
ולא אבה למתות בדק
ויחזק אברהם ויאמרו
אל פנער קולו נדק.

ויקרב אברהם פנער
ופניו פתח'תו בע'ות
ופשה, ברח ליער
לא פיה מוס'ל לפב'ט!

אריה קוצר גביר

המועצה המקומית נס-ציונה

נס-ציונה, י"ד כסלו תשל"ד
12.12.1973

טלפון: 950283, 955185, 955184

למשפחת רביזדה נורללה,

ביום ראשון, י"ד כסלו תשל"ד - 9.12.1973, החקיימה ישיבת מועצה
מיוחדת בהשתתפות עובדי המועצה, להעלאה זכרם הברוך של בני המושבה שנפלו הלל
במלחמת "יום-הדין" אשר נכפתה עלינו על ידי אויבינו.

בצער כבד ובחתימה עמדו הנוכחים דום לזכרו הברוך של בנכס ר פ י
זכרונו לברכה והביעו את השתתפותם בצערכם העמוק וביגון אשר פקד אתכם - אחנו -
את כל תושבי המושבה - על אובדן הפארה העלומים וזכר יקירכם-יקירנו לא ימוש
מאתנו לעד.

כואב הלב על אובדן בן יקר כזה ואין מלים בפי אשר יוכלו לבטא את
גודל האבירה ולנחמכם. אני מפילה שיתן לכם השם את הכוח והאומץ לשאת את הצער
והכאב למען זכרו של ר פ י.

יהי רצון ותכצאו נחמה בשאר ילדיכם ולא תוסיפו דאבה עוד!

בכבוד רב,

ישראל

ראש המועצה המקומית
נס-ציונה